

Charlène fortæller om sin abort

Europa-Parlamentet, 15. oktober 2025

Mine damer og herrer, medlemmer af Europa-Parlamentet,

Mit navn er Charlène, og jeg står her i dag for at fortælle om den abort, jeg gennemgik som 27-årig – dengang jeg allerede var mor. Aborten var ikke mit valg, men noget der blev pålagt mig.

Jeg var en ung, moderne kvinde – uafhængig og overbevist om, at retten til abort var vigtig for kvinders frihed. Jeg var i et seriøst forhold, og min graviditet var ikke et uheld – mere et resultat af letsindighed. Da jeg fortalte min kæreste, at jeg var gravid, gik han i panik og krævede, at jeg fik en abort. Jeg elskede ham, og jeg syntes, vi begge havde både alder og livssituation til at tage imod et barn. Jeg ønskede ikke at få en abort. Overhovedet ikke.

Den første læge, vi opsøgte sammen, spurgte mig: *“Er du troende?”*

Nej, jeg havde ingen tro, ingen dogmer. Men jeg syntes ikke, man behøver at tro på Gud for at ønske at beskytte det liv, der vokser i én.

Vi blev derefter henvist til en psykolog ved et familieplanlægningscenter, som skulle hjælpe os med at tale sammen og finde en løsning. Men jeg mødte ikke den neutrale person, jeg havde håbet på.

Når jeg talte om *mit barn*, svarede hun køligt: *“Du kan ikke tale om et barn – det er bare en klump celler.”* Jeg blev ved med at sige, at jeg ikke ville have en abort, men hun bookede alligevel tiderne *“for en sikkerheds skyld”*.

Hun lyttede aldrig til mig. Hun tænkte ikke over, hvilke konsekvenser en uønsket abort kunne få for min mentale tilstand.

Da lægen fra familieplanlægningen rakte mig pillen, jeg skulle tage dagen før indgrebet, spurgte jeg, om jeg kunne fortryde, når jeg først havde taget den. Hun forstod slet ikke spørgsmålet.

Dagen før indgrebet sad jeg grædende på badeværelset i to timer med pillen, som skulle forberede min krop. Min kæreste pressede på, insisterede, og til sidst førte han pillen til min mund. Jeg gav op – udmattet efter halvanden måneds pres og manipulation.

Dagen efter, på klinikken, tog jeg to piller mere. Jeg så, hvordan blodet løb ud af mig – hvordan mit barn forlod min krop. Den unge læge, der stod ved siden af, smilede og sagde, at det var fint, for det ville gøre indgrebet nemmere. Alt foregik i en rolig, næsten hyggelig atmosfære: et varmt tæppe, venlige stemmer, folk med gode intentioner. Alle virkede så sikre på, at de gjorde det rigtige.

Men jeg ville ikke. Og familieplanlægningen vidste det. I det øjeblik havde jeg ikke kontrol over min egen krop – andre bestemte over den.

Samme aften – ingenting. Intet opkald, ingen opfølgning. “Problemet var jo løst.”
Jeg sad alene og græd, fyldt med angst og en frygtelig tomhed efter det barn, jeg ikke havde ønsket at miste.

Jeg følte, at der manglede et barn. Jeg, som allerede var mor, spurgte mig selv igen og igen:
“Hvilken mor gør sådan noget?”

Selv i dag spørger jeg mig selv: Hvorfor flygtede jeg ikke? Hvorfor smækkede jeg ikke døren til familieplanlægningen? Hvorfor gik jeg ikke fra ham med det samme? Hvorfor blev jeg ved med at møde op til de aftaler, så lydigt?

Jeg troede, jeg kunne trække tiden – bare holde ud, til fristen for abort var overskredet. Men psykologen havde travlt.

Mere end ti år senere forstår jeg stadig ikke, hvorfor hun ikke lyttede til mig. Hvorfor hun, som skulle beskytte kvinder, i stedet videreførte presset fra min kæreste. Hvorfor hun aldrig nævnte alternativerne, men skubbede mig mod abort, som om graviditeten bare var et problem, der skulle fjernes.

“Abort – min krop, mit valg” – det var familieplanlægningens slogan. Men jeg siger det her i dag: Abort var ikke *mit* valg.

Nogle uger senere flygtede jeg – men for sent. Jeg forlod min kæreste og flyttede 400 kilometer væk. Jeg kunne ikke holde ud at blive i byen, hvor det hele var sket. Jeg sank ned i en depression. Det, der var kommet imellem os – graviditeten – var væk, men problemet var langt fra løst.

Det blev begyndelsen på år med smerte og ensomhed.

Sorgen varede længe – fem år, før jeg turde tage imod hjælp. For at tage imod hjælp betød at erkende, at mit barn ikke længere var der. Og det kunne jeg ikke bære.

I dag, tretten år senere, har jeg fået en ny familie. Det er en stor trøst. Men man glemmer aldrig. Man lærer bare at leve med det.

Mine damer og herrer, medlemmer af Europa-Parlamentet. Jeg beder jer i dag om én ting: Beskyt kvinder mod pres – uanset om det kommer fra en partner, en familie eller fra de professionelle, der burde lytte til dem.

Giv kvinder et reelt valg. Sørg for, at de får viden om alle muligheder – også økonomisk og menneskelig støtte, hvis de ønsker at beholde barnet.

Uddan sundheds- og socialpersonale til at kunne opdage, når en kvinde er under pres.

I Europa, i 2025, skal en kvinde, der siger: “Jeg vil ikke have en abort”, blive hørt.

Det er også kvinders ret.

Tak.

*Charlène, der er fra Frankrig, er en af de seks kvinder, der deltog med dybt personlige beretninger om ensomhed pres og svigt, ved konferencen **Real Choice means Real Support** i Europaparlamentet 15. oktober 2025.*